

матизираните в един или друг смисъл, или, както ги нарича д-р Кръстев, „ясни поети“: Вазов, Пенчо Славейков, К. Христов. Главната опозиция на Пенчо Славейков – *тълкуватели* коренно е променила своята насоченост и се е усложнила в *поет-енигма* – *разгадани поети*.

Основна презумпция в текста на д-р Кръстев отново е дележът на Яворовата поезия. Но именно от съвпадението с *Предговора* започват и съществените отлики. С присъщата си прецизност и желание да отмери точно, а не да прокламира настъпателно, д-р Кръстев изтегля дискурсивната граница в Яворовата поезия съвсем напред: „отсъствие на континуитет и на видими, уловими връзки още в първия период“. Трябва непременно да уточним, че наблюдението се отнася не до Яворовата поезия в пълната ѝ разгърнатост, а до изчистения ѝ вариант в „Подир сенките на облаците“, чиято „скрита рецензия“ (Д. Михайлов) е *Силуетът*. Изпреварвайки хода на своето изложение, трябва да заявим, че начинът, по който е представен макроцикълът „Антология“ в „Подир сенките на облаците“ (макроцикъл, покриващ представата за т.нар. *първи период* от поезията на Яворов) определено поражда усещане за разнородни „почерци“, свето– и стилонагласи. И ако по принцип поезията на Яворов е лирическо поле, обхванато от презумпцията за дисконтинуитет, то дори в „Антология“ могат да се проследят миниосъществявания на идеята за разрив в поетическото пространство. У д-р Кръстев тезата за липсващ континуитет още в *първия период* на Яворовата поезия изцяло е подвластна на внушението за „силуетния“, неясен Яворов и в този смисъл за внезапно явилата се, готова поетика. Д-р Кръстев е склонен да види дори ранния Яворов като метафизическа загадка и дилема. И така, на практика *Силуетът* наистина е разграничен от бележката на редактора Кръстев от 1902 г., определено надпоставен и полемизиращ с предговора към „Млади и стари“ от 1907, където направо се вещае опасността поетът да загуби не само читателите, но и